

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Jaroslava Vlašína ve věci žalobce **Hotel Jalta, a. s.**, se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 45/818, zastoupeného JUDr. Martinem Dančišinem, advokátem se sídlem Praha 1, Husova 5, proti žalovanému **Ministerstvu kultury**, se sídlem Praha 1, Maltézské náměstí 471/1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2015, č. j. 6 A 44/2014 - 57,

t a k t o :

- I. Výrok IV. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2015, č. j. 6 A 44/2014 - 57, **se zrušuje.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Magistrát hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) vydal postupem podle ustanovení § 149 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), na žádost žalobce dne 19. 9. 2011, č. j. S-MHMP 484177/2011, závazné stanovisko podle § 14 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči. V tomto závazném stanovisku vyslovil přípustnost provedení prací spočívajících ve stavebních úpravách a dostavbě kulturní památky – Hotelu Jalta (Praha 1, Václavské náměstí 45), tedy budovy č. p. 818 a pozemků parc. č. 2309/1 a 2323/1, v k. ú. Nové Město.

Ministerstvo kultury (dále jen „stěžovatel“) na základě uplatněného podnětu přezkoumalo toto závazné stanovisko postupem podle § 94 a násl. správního řádu ve zkráceném přezkumném řízení, v němž dospělo k závěru, že závazné stanovisko nebylo

vydáno v souladu s právními předpisy, a proto ho svým rozhodnutím ze dne 9. 10. 2012, č. j. MK 61938/2012 OPP, změnilo tak, že byla vyslovena nepřipustnost provedení navrhovaných prací pod body A, B a C. V poučení stěžovatel výslovně uvedl, že proti tomuto rozhodnutí nelze podat opravný prostředek; přesto proti němu žalobce podal rozklad, kterému ministryně kultury vyhověla rozhodnutím ze dne 22. 5. 2013, č. j. 24728/2013, kterým rozhodnutí stěžovatele zrušila a věc mu vrátila k novému projednání. Stěžovatel tedy vydal nové rozhodnutí ze dne 16. 12. 2013, č. j. MK 57644/2013 OPP, jímž opět změnil závazné stanovisko správního orgánu prvního stupně tak, že vyslovil nepřipustnost provedení navrhovaných prací pod body A, B a C. V tomto rozhodnutí stěžovatel zejména podrobně polemizoval s názorem ministryně kultury a rozebíral z pohledu interních dokumentů státních orgánů a judikatury správních soudů povahu přezkumného řízení k závaznému stanovisku podle ustanovení § 149 odst. 5 správního řádu a důvody nepřipustnosti odvolání či rozkladu proti rozhodnutí, kterým je závazné stanovisko zrušeno nebo změněno.

Žalobce napadl rozhodnutí stěžovatele ze dne 16. 12. 2013 žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), kterou Městský soud v Praze usnesením ze dne 27. 8. 2015, č. j. 6 A 44/2014 - 57, napadeným nyní posuzovanou kasační stížností, odmítl. Městský soud připomněl, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu je podle § 68 písm. a) s. ř. s. nepřipustná, nevyčerpal-li žalobce v řízení před správním orgánem řádné opravné prostředky, a že závazná stanoviska vydaná v režimu § 149 správního řádu nejsou samostatně soudně přezkoumatelná. Zároveň ovšem z ustanovení § 67 odst. 1 správního řádu, ve vazbě na jeho § 97 odst. 3, nevyplývá, že by proti rozhodnutí, kterým bylo ve zkráceném přezkumném řízení rozhodnuto o změně závazného stanoviska, nebylo přípustné podat řádný opravný prostředek, tedy v daném případě rozklad. Nebyl tudíž vyloučen postup podle § 81 odst. 1 správního řádu, respektive podle § 152 správního řádu, tedy podání rozkladu. Pokud se tedy žalobce řídil stěžovatelovým poučením o opravných prostředcích, vycházel z poučení nesprávného, čímž byla naplněna dispozice ustanovení § 46 odst. 5 s. ř. s. Městský soud proto výrokem IV. postoupil věc stěžovateli k vyřízení opravného prostředku, který žaloba materiálně ztělesňuje.

Včas podanou kasační stížností, odkazující na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., se žalovaný jako stěžovatel domáhá zrušení výroku IV. shora uvedeného usnesení městského soudu. Stěžovatel setrvává na názoru, že proti rozhodnutí, kterým bylo dle § 149 odst. 5 správního řádu změněno závazné stanovisko, není přípustné podat odvolání, respektive rozklad. Stěžovatel se s touto otázkou podrobně vypořádal na několika stranách svého rozhodnutí, naopak městský soud se s touto argumentací nijak nevypořádal a přikročil k uvedení vlastních stručných úvah a závěrů, které jsou zcela obecné, neurčité a nepřesvědčivé, což dle stěžovatele zakládá nepřezkoumatelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Vadu ve smyslu tohoto ustanovení zakládá i postup městského soudu, který mu v rozporu se skutkovým stavem výrokem IV. věc postoupil k vyřízení opravného prostředku. Stěžovatel namítá, že se městský soud mylí, pokud má za to, že se žalobce řídil stěžovatelovým poučením o opravných prostředcích, které je dle názoru městského soudu nesprávné. Žalobce se totiž tímto poučením neřídil, neboť jeho rozhodnutí ze dne 16. 12. 2013 napadl ještě před podáním správní žaloby také rozkladem, který ministr kultury rozhodnutím ze dne 3. 6. 2014, č. j. MK 26708/ 2014 OLP, zamítl podle § 92 odst. 1 správního řádu jako nepřipustný; zároveň odložil i žalobcův podnět

pokračování

k zahájení přezkumného řízení. Napadené usnesení je proto ve výroku IV. nekonzumovatelné, neboť soudem zamýšlenému vyřízení opravného prostředku již brání překážka věci pravomocně rozhodnuté. Rozhodnutí ministra kultury ze dne 3. 6. 2014 navíc nelze zrušit ani v přezkumném řízení, neboť od nabytí jeho právní moci dne 6. 6. 2014 již uplynula roční objektivní lhůta pro zahájení přezkumného řízení, takže rozhodnutí o zamítnutí rozkladu je již nezrušitelné. Žalobce nicméně není zbaven další procesní obrany, neboť stále může napadnout odvoláním rozhodnutí stavebního úřadu, kterému slouží za podklad žalobou napadené stěžovatelovo rozhodnutí ze dne 16. 12. 2013. V rámci odvolacího řízení pak bude dle § 149 odst. 4 správního řádu toto závazné stanovisko znovu meritorně posuzováno a případně může být opět změněno ve prospěch žalobce. S přihlédnutím k této výsledné podobě podkladového závazného stanoviska by pak rozhodoval odvolací stavební úřad. V doplnění kasační stížnosti pak stěžovatel uvedl, že předmětné rozhodnutí ministra kultury ze dne 3. 6. 2014 nelze zrušit ani v přezkumném řízení, neboť tzv. „přezkum přezkumu“ je vyloučen ustanovením § 94 odst. 2 věta druhá správního řádu.

Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s názorem plynoucím z části judikatury správních soudů, že rozhodnutí vydaná podle § 149 odst. 5 správního řádu jsou rozhodnutími vydanými v rámci správního řízení, a proto je možno je napadnout odvoláním podle § 81 a násl. správního řádu. Interní dokumenty stěžovatele na tom nemohou nic změnit, ostatně nejsou pro soudy závazné. Nelze navíc tvrdit, že řízení o závazném stanovisku podle § 149 správního řádu je řízením bez účastníků, když v řízení o vydání původního závazného stanoviska správního orgánu prvního stupně byl žalobce účastníkem coby žadatel. Usnesení městského soudu je řádně zdůvodněno, neboť v odůvodnění má soud především reagovat na námitky žalobce, naopak nevypořádání se s argumentací ve správním rozhodnutí napadeném žalobou nemůže založit vadu nepřezkoumatelnosti. Usnesení netrpí ani nezákonností z důvodu vad řízení, neboť skutečnost, že žalobce podal proti napadenému rozhodnutí stěžovatele kromě správní žaloby i rozklad, nemohla městskému soudu zabránit v aplikaci § 46 odst. 5 s. ř. s., zejména pokud byl tento rozklad zamítnut ještě před vydáním usnesení napadeného nyní kasační stížností, a to z důvodu podle § 92 správního řádu, takže šlo pouze o rozhodnutí procesní povahy, které nemohlo založit překážku věci rozhodnuté. Rozklad proti napadenému stěžovatelovu rozhodnutí ostatně žalobce podal toliko z důvodu procesní opatrnosti, takže nelze říct, že se poučením o nepřípustnosti opravného prostředku neřídil.

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná, má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uvádí, že uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Jak však uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS, je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí návrhu, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci

pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nic na tom nemění ani skutečnost, že kromě samotného výroku I., jímž byla žalobcova žaloba odmítnuta, rozhodl městský soud ve výrocích II. a III. také o právu na náhradu nákladů řízení a o vrácení soudního poplatku a ve výroku IV., který je kasační stížností napaden, o postoupení opravného prostředku k vyřízení stěžovateli. V případě rozhodnutí o odmítnutí žaloby je všechny tyto výroky možno posoudit výhradně z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto považoval tento důvod za jediný důvod kasační stížnosti.

Podřazení důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. má zásadní dopad i na rozsah kasačního přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu. Mezi žalobcem a stěžovatelem jsou totiž, kromě samotného merita sporu o věcnou správnost napadeného rozhodnutí o změně závazného stanoviska, sporné tři procesní právní otázky, jak vidno z kasační stížnosti a vyjádření k ní. Zaprvé, zda proti rozhodnutí stěžovatele o změně závazného stanoviska postupem podle § 149 odst. 5 správního řádu je přípustné odvolání k nadřízenému správnímu orgánu, zde tedy rozklad k ministru kultury. Zadruhé, zda proti rozhodnutí stěžovatele o změně závazného stanoviska postupem podle § 149 odst. 5 správního řádu je přípustná žaloba ve správním soudnictví. Zatřetí, zda v případě, kdy žalobce podal proti rozhodnutí stěžovatele o změně závazného stanoviska postupem podle § 149 odst. 5 správního řádu jak rozklad, tak žalobu ve správním soudnictví, bylo souladné s ustanovením § 46 odst. 5 s. ř. s., aby byla nad rámec odmítnutí žaloby věc postoupena stěžovateli k vyřízení opravného prostředku.

Jakkoli jsou všechny tři otázky úzce propojeny, předmětem kasačního přezkumu může být pouze třetí z nich. Prvá z uvedených otázek by totiž byla rozhodná tehdy, pokud by bylo žalobou ve správním soudnictví napadeno rozhodnutí ministra kultury ze dne 3. 6. 2014, kterým byl podaný rozklad zamítnut jako nepřipustný. Druhá z otázek by byla rozhodná tehdy, pokud by byl kasační stížností, ať už žalovaného nebo žalobce, napaden výrok I. usnesení městského soudu, jímž byla žaloba odmítnuta, a tento odmítavý výrok byl odůvodněn nepřipustností ve smyslu § 68 písm. e) s. ř. s. Ovšem za situace, kdy byl kasační stížností napaden pouze výrok IV. usnesení městského soudu, omezuje se kasační přezkum Nejvyššího správního soudu nutně jen na otázku, zda měla být věc opravdu postoupena žalovanému k vyřízení opravného prostředku. Překročit kasační stížností vymezený rozsah přezkumu napadeného usnesení městského soudu by totiž Nejvyššímu správnímu soudu příslušelo pouze tehdy, pokud by byl dán některý z důvodů podle § 109 odst. 3 s. ř. s., podle něž Nejvyšší správní soud není vázán rozsahem kasační stížnosti, je-li na napadeném výroku závislý výrok, který napaden nebyl, nebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. V nyní posuzovaném případě lze sice uvažovat o provázanosti výroku I. a IV. napadeného usnesení, ovšem pouze v tom pořadí, že napadený výrok IV. je závislý na nenapadeném výroku I., nikoli naopak. Pokud by totiž nedošlo k odmítnutí žaloby, nýbrž k jejímu věcnému posouzení, nebylo by možno postoupit věc k vyřízení žalovanému; ovšem odmítnutí bez postoupení možné je, neboť použitý postup podle § 46 odst. 5 s. ř. s. představuje pouze určité doplnění odmítnutí žaloby ze specifických důvodů, jak bude rozebráno níže. Kasační stížností nenapadený výrok I. tedy ob stojí i sám o sobě, byť z odůvodnění napadeného usnesení není zcela jasné, zda městský soud přikročil k odmítnutí pouze z důvodu podle § 68 písm. a) s. ř. s., nebo také z důvodu podle § 68 písm. e) s. ř. s., k němuž by odkazovala úvaha městského soudu v odstavci 7 strany 2 napadeného usnesení, že závazné stanovisko není samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví.

pokračování

Vzhledem k tomu, že posuzována je toliko správnost výroku IV. napadeného usnesení, je třeba posoudit pouze otázku, zda měl městský soud opravdu aplikovat ustanovení § 46 odst. 5 s. ř. s. a postoupit věc k vyřízení opravného prostředku žalovanému. Podle uvedeného ustanovení platí, že *„[p]odal-li návrhovatel návrh proto, že se řídil nesprávným poučením správního orgánu o tom, že proti jeho rozhodnutí není přípustný opravný prostředek, soud z tohoto důvodu tento návrh odmítne a věc postoupí k vyřízení opravného prostředku správnímu orgánu k tomu příslušnému. Byl-li návrh podán včas u soudu, platí, že opravný prostředek byl podán včas.“*

V uvedeném ustanovení jsou obsaženy tři předpoklady a lze podle něj postupovat pouze tehdy, pokud jsou všechny tři splněny současně: návrhovatel podal návrh ve správním soudnictví; návrh směřuje proti rozhodnutí, které obsahuje nesprávné poučení o nepřípustnosti opravného prostředku v rámci veřejné správy; a návrhovatel v souladu s tímto nesprávným poučením takový opravný prostředek nepodal.

V nyní posuzovaném případě není v řízení před Nejvyšším správním soudem skutkově sporu o tom, že nebyla naplněna poslední z uvedených podmínek. Mezi stěžovatelem a žalobcem totiž není sporné, že žalobce napadl stěžovatelovo rozhodnutí ze dne 16. 12. 2013 jak žalobou ve správním soudnictví, tak i rozkladem k ministru kultury ze dne 23. 1. 2014 (založen na č. 1. 17 soudního spisu Nejvyššího správního soudu), který byl následně zamítnut výše označeným rozhodnutím ministra kultury ze dne 3. 6. 2014 (založen na č. 1. 35 soudního spisu Nejvyššího správního soudu). Nebyl tak splněn jeden ze tří předpokladů aplikace § 46 odst. 5 s. ř. s., neboť žalobce se ve skutečnosti neřídil poučením o nepřípustnosti rozkladu proti rozhodnutí stěžovatele ze dne 16. 12. 2013 a toto rozhodnutí napadl kromě žaloby též rozkladem. Zákonné podmínky pro postup podle § 46 odst. 5 s. ř. s. tedy nebyly splněny a výrok IV. napadeného usnesení je třeba zrušit.

V nyní posuzované situaci přitom vyplývá zrušení výroku IV. napadeného usnesení nejen z nesplnění jedné ze tří podmínek, jak jsou uvedeny ve znění § 46 odst. 5 s. ř. s., ale i ze smyslu tohoto ustanovení. Z důvodové zprávy k návrhu s. ř. s. plyne, že toto ustanovení *„reguluje v současné praxi nejednotně řešenou situaci, kdy se účastník z neznalosti, v důsledku nesprávného právního poučení, mnohdy také pro nejasné znění právního předpisu, obrací na soud s podáním, které ve skutečnosti je opravným prostředkem podle procesních předpisů správního práva a nepatří o něm rozhodovat soudu, ale vyšší správní instanci. Zde - aby účastník nebyl postižen nepříznivým důsledkem pro tyto často omluvitelné vady - ukládá osnova soudu povinnost sice takové podání odmítnout, ale současně jej postoupit k vyřízení tomu správnímu orgánu, který o něm má rozhodnout. Nutným doplňkem tohoto ustanovení je pak to, že účinek podání zůstává zachován.“* (pozn.: zvýrazněno soudem). Je zjevné, že smyslem postupu podle § 46 odst. 5 s. ř. s. je uchránit účastníka před tím, aby „nebyl postižen nepříznivým důsledkem“ toho, že byl chybně poučen; jinak řečeno, aby nepromeškal lhůtu k podání opravného prostředku podle procesních předpisů správního práva pouze proto, že namísto tohoto prostředku podal v důsledku chybného poučení rovnou správní žalobu. V daném případě však žalobce v důsledku poučení o nepřípustnosti rozkladu takovému nepříznivému důsledku vystaven nebyl a lhůtu nepromeškal, neboť podal jak rozklad, tak z důvodu procesní opatrnosti také správní žalobu. Ve vyjádření ke kasační stížnosti sice uvádí, že hlavním opravným prostředkem byla z jeho pohledu žaloba a naopak rozklad podal jen z důvodu „procesní opatrnosti“, ovšem takové žalobcovo vnitřní určení priority jednotlivých podání není rozhodné. Podstatné je, že žalobce

navzdory poučení o nepřipustnosti rozkladu podal kromě žaloby také včasný rozklad, o němž bylo ministrem kultury rozhodnuto, byť zamítnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu. Není tedy namístě, aby se po zamítnutí rozkladu proměnila i jeho žaloba postupem podle § 46 odst. 5 s. ř. s. v jakýsi „druhý rozklad“. Stěžovateli je tak třeba přitakat, že výrok IV. napadeného usnesení, který by k tomu vedl, je třeba zrušit.

Na nutnosti zrušit napadený výrok IV. usnesení městského soudu nic nemění ani skutečnost, že městský soud k němu zjevně přistoupil nikoli proto, že by chybně vyložil ustanovení § 46 odst. 5 s. ř. s., nýbrž proto, že mu oba účastníci zamlčeli, že žalobce podal souběžně s žalobou i rozklad k ministru kultury. Tuto skutečnost, která byla pro případnou aplikaci § 46 odst. 5 s. ř. s. rozhodující, kupodivu neuvedl ani žalobce v žalobě, ani stěžovatel ve vyjádření k žalobě. Z části IX. jeho vyjádření k žalobě navíc plyne, že si byl stěžovatel natolik jist nepřipustností žaloby ve smyslu § 68 písm. e) s. ř. s., že navzdory výzvě odmítl poslat městskému soudu správní spis: *„V důsledku zjevné nepřipustnosti žaloby a s ohledem na zásadu hospodárnosti řízení žalovaný nebude soudu dodávat kompletní spisový materiál v originále, neboť z žaloby, žalovaného rozhodnutí (soudu dodal žalobce) a ze závazného stanoviska (soudu dodává žalovaný) je nepřipustnost žaloby dostatečně zřejmá.“* Kdyby ho byl býval poslal, městský soud by měl možnost zjistit, že stěžovatelovo rozhodnutí ze dne 16. 12. 2013 již žalobce rozkladem napadl, takže postupovat stěžovateli žalobu jako „další rozklad“ je již nadbytečné. Nejvyšší správní soud se sice podivuje nad určitou arogantností stěžovatelova vyjádření k žalobě, ta však nemá vliv na objektivní skutečnost nesplnění podmínek § 46 odst. 5 s. ř. s., a tedy na důvodnost kasační stížnosti směřující proti výroku IV. napadeného usnesení.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Proto podle § 110 odst. 1, věty první před středníkem, s. ř. s. zrušil výrok IV. napadeného usnesení městského soudu. Zdejší soud nepovažoval za vhodnou věc městskému soudu vrátit k dalšímu řízení, neboť výroky I. až III. napadeného rozhodnutí nebyly kasační stížností napadeny, takže zůstaly platnými, a žádné „další řízení“ se již nevede. V platnosti tudíž zůstává i výrok I. usnesení městského soudu, podle nějž se žaloba odmítá.

Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že se tím žalobci uzavírá cesta k soudnímu přezkumu jak stěžovatelova rozhodnutí ze dne 16. 12. 2013, tak rozhodnutí ministra kultury ze dne 3. 6. 2014 o zamítnutí rozkladu proti tomuto rozhodnutí. Tento stav je ovšem nutným důsledkem žalobcovy procesní strategie. Žalobce mohl zareagovat na poučení o nepřipustnosti rozkladu proti stěžovatelovu rozhodnutí ze dne 16. 12. 2013 buď tím, že by je respektoval, podal by správní žalobu, ta by byla odmítnuta a zároveň městským soudem postoupena k rozhodnutí stěžovateli, který by o ní musel rozhodnout coby o opravném prostředku. Nebo mohl stěžovatelovo poučení nerespektovat, podat přímo rozklad, ten by byl zamítnut jako nepřipustný a žalobce by mohl toto rozhodnutí teoreticky napadnout žalobou ve správním soudnictví, jejíž přípustnost by nezávisela na přípustnosti rozkladu, nýbrž na posouzení přípustnosti soudního přezkumu rozhodnutí, jimiž se mění nebo ruší závazná stanoviska podle § 149 odst. 5 správního řádu, což je otázka, k níž se zdejší soud v této věci nijak nevyjadřuje, neboť to pro odůvodnění zrušujícího výroku není potřebné. Obě cesty by vedly k tomu, že by žalobce mohl zkusit podat žalobu ve správním soudnictví, v níž by se městský soud, a v reakci na případnou kasační stížnost následně i Nejvyšší správní soud, musely vyjádřit k přípustnosti rozkladu

pokračování

proti rozhodnutí stěžovatele o změně závazného stanoviska postupem podle § 149 odst. 5 správního řádu a k tomu, zda tento postup stěžovatele podléhá přezkumu ve správním soudnictví. Skutečnost, že správní soudy nedostaly příležitost k posouzení těchto dvou právních otázek, je zapříčiněna tím, že se žalobce rozhodl použít obě cesty souběžně, a tím, že o této souběžnosti, tedy o současném podání rozkladu, on ani stěžovatel neinformovali městský soud. Ten v důsledku toho rozhodl výrokem IV., který Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů musel zrušit, neboť v dané situaci nebyly objektivně splněny podmínky ustanovení § 46 odst. 5 s. ř. s. a daný postup nebyl namístě ani z hlediska smyslu tohoto ustanovení.

Vzhledem k tomu, že se věc nevrací městskému soudu k dalšímu řízení, rozhodl Nejvyšší správní soud i o nákladech řízení o kasační stížnosti, a to podle § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. a § 120 s. ř. s. Jelikož v řízení úspěšnému stěžovateli žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly a žalobce nebyl účastníkem úspěšným, bylo o nákladech řízení rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. února 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu